

Sygn. akt III USK 57/21

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23 marca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 lipca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 lipca 2019 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację P. S. (wnioskodawca), wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 10 kwietnia 2019 r., VIII U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. (organ rentowy) z 17 października 2018 r. ustalającej, że wnioskodawca podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

W sprawie ustalono, że w stosunku do spornego okresu wydana została uprzednio decyzja organu rentowego o analogicznej treści do skarżonej w przedmiotowym postępowaniu, która została utrzymana w mocy wyrokami Sądu Okręgowego i Apelacyjnego. Również uprzednio wniesiona skarga kasacyjna nie została przyjęta do rozpoznania z uwagi na niewykazanie wystąpienia przesłanek

przedsądu oraz marginalny charakter pracy najemnej, świadczonej przez wnioskodawcę na Słowacji.

Wnioskodawca zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego z 31 lipca 2019 r., III AUa (...) skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżący upatruje w nieprawidłowym rozważaniu przez Sąd Apelacyjny stanu faktycznego sprawy i niezasadnym przyjęciu, że okoliczności faktyczne, uprzednio ocenione w prawomocnym wyroku tego Sądu, które w ramach niniejszego postępowania nie uległy zmianie, uzasadniały przyjęcie, że wnioskodawca podlega w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu polskiemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, a nie ustawodawstwu słowackiemu z tytułu pracy najemnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Zawarty w skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów już chociażby z tej przyczyny, że wnioskodawca nie wskazał jakie przepisy zostały - jego zdaniem - naruszone przez Sąd Apelacyjny w sposób kwalifikowany. W uprzednio toczącym się postępowaniu, zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego na podstawie dokumentów przedłożonych przez skarżącego Sąd Okręgowy ustalił, że praca wykonywana na Słowacji miała charakter marginalny ze względu na uzgodniony wymiar czasu oraz wysokość wynagrodzenia. Powyższe ustalenia podzielił Sąd Apelacyjny. Co więcej w sprawie wykazano, że organ rentowy ustalił tymczasowo dla wnioskodawcy jako właściwe ustawodawstwo polskie, o czym poinformował słowacką instytucję, która nie zakwestionowała takiego ustalenia. Sąd Apelacyjny ocenił, że Sąd Okręgowy słusznie uznał, że praca skarżącego na terenie Słowacji miała charakter marginalny, co skutkowało, zgodnie z art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia (Dz.Urz. UE L 2009 Nr 284, s. 1) nieuwzględnieniem tej pracy dla celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa i tymczasowym ustaleniem, że ustawodawstwem właściwym dla wnioskodawcy począwszy od 1 października 2013 r. jest ustawodawstwo polskie. Stanowisko wnioskodawcy prezentowane we wniosku o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z ustaleniami faktycznymi sprawy, które w żaden sposób nie zostały przez niego uzupełnione czy rozszerzone, by wykazać, że istnieją podstawy do objęcia go ubezpieczeniem społecznym na Słowacji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.